

Поновлений
Випуск №2
(квіт. трав. чер. лип.)
10998 року

Самобутня Україна Русь

*Наша дума, наша пісня,
Не вмере, не загине.
От де люди наша слава –
Слава України!*

Громада "Оріяна", Spring Glen, NY • P.O.Box 60, Gillette, NJ 07933, USA

Видання Об'єднання Синів і Дочок України (ОСІДУ) РУНВіри
"Ми – Внуки Дажбожі"

ВІТАЄМО
з святом Жупала

Купальська ніч в Києві

Дбай, щоб квітнув, як зорі весною
Самобутньої мудрости сад.
Де сучасне велике, майбутність
Повна мудрости, слав і краси.
З вільних дум, що любов'ю багаті

І вогнем зореносних натхнень,
Нехай будуть молитви зачаті
І твій вечір, і ранок, і день.

*Учитель Лев Силенко
Мага Врата (врш. 181, 182)*

КУПАЛО (веселих свят)	2	О, МАНІТУ (молитва амер. індіан)	8
ЮВІЛЕЇ	4	ЯК ЧИТАТИ ФІНІКІЙСЬКЕ ПИСЬМО	10
ДУМКА ПРО РАЙ (вірш)	4	ПРАІСТОРІЯ РУСИ	12
ПОДІЇ НА "ОРІЯНІ" (фотографії)	6	ГЕЙ НЕ ЗАЛИВАЙТЕ (захист косаків)	14
РУСЬ ІЗ СТОЛИЦЕЮ КИЇВ ІСНУВАЛИ І БУЛИ ЗНАНІ З ТИСЯЧІ РОКІВ ТОМУ	8	ПРО КНИГУ "БОЙОВИЙ ГОПАК"	16

МАГА ВІРА

День Дев'ятнадцятий

126. ЮНАКИ, ЯКІ МАЮТЬ ПО ЧОТИРНАДЦЯТЬ ЛІТ, ЩЕ НЕ Є КОСАКАМИ – їх ждуть військові вправи. Сьогодні вони при допомозі двох патиків “ру огонь”, (родять огонь). І йдуть з смолоскипами по Хрещатій долині. Грають сурми. Лунають пісні. Посередині колони на дрюкові юнаки несуть Купалу.

І чути співомовки “Не бійся Купало – не все пропало! До твоїх долонь хай торкнеться вогонь. Вогонь нищить тьму, проганя зиму. Купала, не будь, як пала!” Купало мовчить – він, як лісова звірина, боїться вогню. Він зі страху слова сказати не може.

Юнаки кидають Купала в вогонь. Показують йому, через вогонь скакаючи, що вогонь для відважних не страшний – Купало смалиться. Одна дівчина вдає, що їй жаль Купала: “Купало-Купалонько, нечепурний сонько, з біди тікай до води! Сам собі допоможи, мене бідну бережи! Ой, Купало, глухий, як рало, ось так роби так, як звияжець-косак!”

127. ІНША ДІВЧИНА ВДАЄ, ЩО ПЛАЧЕ: “Ой, Купала пощадіте, йому вушка не паліте, пальчики горять – ніженьки болять! Ні, з Купала не глузуймо, лякливого порятуймо! Понесімо, дівчиці, Купалонька до водиці. Понесімо до ріки, нехай знають парубки, що Купало, як косак, пливе мужньо – ось так, так!”

Юнаки вихоплюють осмаленого Купала з вогню, несуть Хрещатою долиною під співи, крики, гудіння бубонів. Дівчата приспівують “Купало, чистая вода, не бійся, врода молода! Схаменися-бадьорися, літня вода – не горе, тебе обадьоре, пливи – виринай, силу здобувай”.

Старші люди розжалілися, і просять косаків не ганити Купалу, а славити, славою обадьорений він стане косаком – ознаменує себе звияжною вдачею. І йдуть косаки, співаючи “Іде Купало, несе немало, меди і жито, прирост, присип. Славим Купала, не спим до рана, не спи дівчино, косак – не спить!”.

І дівчата, вінки тримаючи, ідуть назустріч косакам, співають: “Ой, ладо Ладо, лелечко Лель, сплетемо квіти в один вінок. Ой, Ладо Ладо, славимо радо, ми лелі Лелі, сплетемо квіти в один вінок!” (Слова “ладо Ладо” значать “ладний Ладо”, “лелечко Лель”, – “ніжна Любов”, “лелі Лель – діти Лелі”).

128. ЮНАКИ ВКИНУЛИ КУПАЛА У

ХРЕЩАТИЙ СТРУМОК – хай сам себе відвагою славить. Купало пливе по Хрещатому струмкові до Дніпра, пливе, як колода – І молодь іде за ним – лунають пісні.

На березі Дніпра горять багаття. Грають у ріг дударі. Коли Купало вплив з Хрещатого струмка в Дніпро, косаки перелітали через вогонь” і скакали у хвилі Дніпрові. Вони пливуть, у лівій руці тримаючи лук і стрілу. Дівчата пускають вінки на воду і співають, залипально тримаючи руки в боки: “Хто віночка пойме, той дівоньку возьме. Хто вінка дістане, то той моїм стане”.

129. ЯК ТІЛЬКИ СОНЦЕ ПОЧИНАЄ ДО ВИРАЮ ПТИ, зникаючи у водах Дніпрових, киянки мовчазно ідуть з кошиками до Дніпра. У кошиках степові вінки і світильники. Вони пускають кошики на хвилі – звеличують немеркнучу пам'ять про тих воїнів-косаків, що на полі брані життя віддали за славу роду свого, і пішли у вирай, де стріли їх діди і бабуні, і зраділи, що внуки їхні достойними людьми приходять у Царство Духа Предків.

По Дніпрі пливуть сотні кошиків-світильників – божественна Містерія Купальської ночі. По зорях небесних, які мерехтять на Дніпрі, пливуть до вираю вогні Купальської ночі.

130. У КУПАЛЬСЬКУ НІЧ серця славляться любов'ю до життя. Людині хочеться любити людину. І волхви кажуть, що все, що живе, прагне любови, розмноження, прагне краси, ніжності і вічності.

Видючі матері дівонькам, що вже вінки мають, кажуть, щоб ніхто з них не був Мореною. Морена дівчина закохана, але нечепурна, лінива, не вмє шити, прясти, їжу варити, хату білити. Любить косака, а до праці не швидка.

З придніпряньських селищ ідуть люди до берега – беруть причалені кошики, ставлять нові світильники, і знову пускають їх на хвилі Дніпрові. Світильники пливуть – таємну розмову ведуть з живою землею, з ранньою зорею, і чують усі в Україні (Русі), що ті, що вмирають – зорями сіяють, і в серцях дівочих і словах пророчих і в роді-родині, і в росі-сльозині, і в маковім цвіті, і в ласці-привіті, хто умів за волю життя своє дати, той сонцем сіяє на покуті хати, і славлять такого бога молодого у Купальській свята найкращі дівчата.

Дорога молодь, дорогі Посестри й Побратими визнавці Української Рідної Віри – віри в Дажбога!

Свято Купало, свято спорту, свято змагань, випробування сили, краси; мистецтво любови і ніжності, час сподівань, велич вільної волі і думки і проявлення мудрості.

Досі дослідники міркували, що “Купало” це “сонячне божество”, що “Купало” знаменує “шлюби і прийняття до роду”, що “Купало походить від “купатися”. Вони не пояснили, а навпаки, ще більше притемнили значіння слова “Купало”.

Історик, проф. М. Грушевський в “Історії Української Літератури пише: “Найбільш інтригувала дослідників загадка і дуже неясна, в нинішніх остатках, містерія Купала й Морени”... Він зазначає, що купальська тема ще належно не досліджена і ще належно не з’ясовано багато моментів; чимало є такого, що нам, українцям, цілком незрозуміле. Українцям незрозумілі свята українські! Що сталося, що українці не розуміють самі себе, або розуміють фальшиво, потворно?

А це сталася велика трагедія на арені історичного розвитку України-Русі, вторгнулась потвора чужої духовності, – візантійський християнізм. І зчинився немилосердний двобій двох світів. Появилися в народі зрадники (чужовіри) і звитязні оборонці рідної правди (рідновіри).

Купальське свято, свято Української Рідної Віри України-Русі. Під час купальської ночі, під час свята Купала дівчата плели з польових квітів вінки і пускали в ріку на воду, це не ворожіння і не чарування, а уявно-таємниче давання привіту тим, які віддали своє життя обороняючи волю своєї Батьківщини. А молоді юнаки розкладали Купальські вогні, які символізували частину Купальського свята, бо головні атрибути цього свята – вода і вогонь. Пускання вінків на воду і переплигування через вогонь, це не ворожіння і не чарування, а випробування вибуялої сили і відваги, проявлення лицарської уподоби.

І це праукраїнське Купальське свято було церковними ереями чужовір’я заборонено. У 1719-23 роках Перемишльський Дієцезійний Собор в Березові, погрожуючи “карою неба” заборонив проведення свята на Купала. А в 1890 році у Чернігівській Духовній консисторії також свято Купала було ереями чужовір’я заборонено і ходили соцькі, розганяли молодь і били киями тих, що збиралися на Купальське свято. І згодом отці чужовір’я вирішили день Купала замінити святом Різдва Іоана Хрестителя і Свято Купала одержало подвійну назву: “Іван Купало”.

*З вірою в Дажбога і братською любов’ю до Вас
Духовник громади ім. Лесі Українки, Володар Гайдайчук.
Року Дажбожого 7504.*

Один християнський місіонер прийшов на Карпатські гори, щоб нести з собою слово Ісуса до “темних” гуцулів. Здибав одного старого дідуся і давай вчити його як хреститися.

Казав дідуся так: “Складіть три пальці до купи і вимовляйте - Отець і син і дух святий, амінь”. Ніяк старому гуцулу не вдавалось до кінця запам’ятати слова.

Місіонер, стративши надію навчити гуцула хреститися, махнув рукою та й пішов геть стежкою кругом озера. Старий гуцул теж був незадоволений, що не зміг вивчити ті декілька слів і все бурмотів намагаючись згадати. Нарешті вдалося! З радості він підскочив і побіг через озеро по воді. Ставши посередині, гукав до місіонера: “Я згадав, я згадав!”.

Місіонер як побачив, що той стоїть на воді серед озера, відповів: “Якщо ти можеш ходити по воді, то не потребуєш охрещення.”

Байка рт. С. Гулака

Від усіх нас, ОСІДУ РУНВіри і Священної Ради в Діаспорі і на Україні
МНОГАЯ ЛІТА!

З славним
90-літнім

ювілеєм

вітаємо нашого побратима

Михайла Тавловича Боровика

Зичемо йому кріпості Духу, здоров'я і
всього чого він сам собі бажає!

Станиця ОСІДУ "Весна" – Ватерфорд, Онт., Канада 1970 рік.
Голова станиці побратим М. Боровик (у центрі).

М. Боровик народився в Україні, в родині селянина. У своїй статті, яка говорить про його священне національне пробудження, він пише: "Мама моя була така велика православна, що коли їй лікар порадив, щоб вона пила молоко, то вона відповіла: тепер великий піст, краще помру, а в пекло не хочу". І мама від хвороби і виснаження померла, лишивши шестеро дітей.

Зненавидівши попа, який був жмикрутом і приятелем жандарма, М. Боровик почав шукати правди в "Євангеліях". І, згодом, став видатним євангельським проповідником.

Московські комуністи, бачучи, що красномовний проповідник М. Боровик "влієт на маси", арештували його і як "опасного врага", приговорили до кари смертю. " І я, – пише М. Боровик, – був радий, що помру за віру християнську. Та замість смерти дали мені сім років тюрми. І пішов я пити гірку чашу мук до сибірських таборів НКВД."

М. Боровик підірвав своє здоров'я і лишився живим тому, що походив з міцної селянської родини. Після війни, він потрапив до Канади, і всюди проповідував євангеліє, навіть у індіанських резерваціях. Він до найменших дрібниць вивчив "Біблію", і переконався, що "Біблія" – це національна Духовність жидівська, яка своїм духом не підходить добродушному народові України.

"Самобутня Україна", грудень 10969 року Д., ч.36 (1969 р.Х.)

ДУМКА ПРО РАЙ

Не спіши друже в рай,
Де керує там шахрай,
Бо наберешся там біди,
Дуже не спіши туди.

Про той рай я трохи знаю,
Бо в Євангелії читаю,
Що якийсь, колись Іван
Написав такий обман.

Що у раю є кругом стіни.
За стінами є раби.
Святі беруть собі палки,
Розбивають рабам лоби.

Це така в святих розвага.
В такому раю не хочу жити.
Тільки яблука там їсти,
Та бідним голови бити.

Втому раю ночей немає,
Ніхто, нічого не заграє.
Хоч там люди і не мруть,
Але кастровані живуть.

Я такого раю бажаю,
Про який я трохи знаю,—
Де є правда й чесні люди,
Хай такий рай мені буде.

Я собі таке уявляю:
Сидить Гершко в тому раю,
Зажурений сидить, плаче,
Бо вже Сурки своєї не бачить.

На землі їв з маслом булку,
Кохав собі свою Сурку.
Вона його цілувала,
Уся радість в раю пропала!

Гершко каже:
Нащо мені золотий вінок,

Коли нема там жінок?
Та й дітей не будеш мати.
Щож тут в раю дожидати?

Плаче Гершко за замлею,
Гарно жив разом з сім'єю.
Згадав діточок малих,
Та батьків своїх старих.

Різне писалось колись,
Як то люди розвелись:
Перших Бого ліпив із глини,
Єву зробив із ребра.

Вона лиха наробила,
Що й тепер нема добра.

18 березня, 1998 року

М. Боровик

Шановну посестру
Лушу Фенько
вітаємо з
80-літнім
ювілеєм

від дня народження!
Бажаємо міцного здоров'я, бадьорості і сил для
люблених занять.

Погляньте на цю знімку...
Тут вся Луша: квіти і пташка, а на обличчі найчистіша і
найщиріша любов до цілого світу.
Дар опікунки даний їй від Бога.

Луша Фенько, разом зі своїм покійним чоловіком Романом, прийшла до громади РУНВіри в 1970 році, щойно почула про таку. І невдовзі була обрана Головою жіночого комітету Громади "Оріяна", а в 1976 році вона ввійшла в склад Ради Довіренних при Святині "Оріяна", де є й по сьогодні. Разом з чоловіком, для розвитку РУНВіри, вони склали надзвичайно щедрі пожертви в грошах, хоч і жили дуже скромно і тяжко працюючи. Це не рахуючи всього того смачного, від своєї садиби, харчу, що кожного разу вони привозили на святкові зібрання. І нелегку працю на кухні при святині, разом з іншими посестрами, вона полегшувала піснею.

Як вона сама говорить, великий вплив на її вибір життєвого шляху мало бабусине виховання. Та, розповідала про рідні звичаї і часто, зітхнувши, промовляла: "Ой, Лелечко-Леле!". Говорила про стару прапредківську віру, що вона була настояща, а віра християнська штучна, не від бога, а від людей. Вона як прийшла так і зникне. А рідна земля, природа на ній, рідна пісня лишаться назавжди, бо то все від Бога.

То було перше зерно посіяне в молодій душі, що пізніше проросло великою любов'ю до своєї Землі України-Русі, і привело до лав РУНВіри.

З славним
60-літтям
вітаємо

нашу, всіма шановану посестру,
милу-Людмилу Лозову!
Бажаємо міцного здоров'я, дійового
довголіття і успіхів у всіх добрих ділах!

Від самих початків заснування в Америці і Канаді РУНВірівського руху (1964-65рр.), вона разом зі своїм чоловіком пліч-о-пліч йшла шляхом розвитку і поширення Рідної Духовності. В одному з своїх будинків у Нью-Йорку вони відвели помешкання для проведення свягосів, і створили громаду ім. Т.Г.Шевченка. (Пізніше в 1973 році Миролоуб Лозовий стає головою

Ради Довіренних і оформлює сертифікат корпорації РУНВіри) Посестра Людмила продовжує цю справу і по відході її мужа до царства Духа предків рідних. Пряма й відкрита, розум дано їй від природи, не занепала духом, утримала бізнес, а п'яťох дітей виростила, вивчила і дала їм правильну дорогу в життя. Не легко це було. Провідники Українських християнських осередків, в більшості своїй вороже наставлені проти сповідників рідної національної віри, бо це велика загроза їх бізнесу. І при нагоді чинять всілякі утиски, особливо дітям.

Діти – це її найбільша гордість. Всі вони активні і працюватимуть і так само, як їх батьки приймають дійову участь у житті ОСІДУ РУНВіри.

Гостинність, доброта і надзвичайна щедрість! Скільки чудових і смачних обідів зготували її руки, багатьом українцям знайшовся притулок і допомога в її гостинній хаті. Сьогодні, вона відома не тільки в закордонних колах Рунвістів, як найщедріший жертводавець, але й на Україні. Мабуть не знайдеться таких громад ОСІДУ РУНВіри, які б не отримали від неї пакунків.

У 1994 році, наша громада вирішила відправити літературу з РУНВіри, Людмила негайно заявила, що бере на себе оплату любой суми пересилки. Це коштувало їй більш як 1000 дол., завдяки чому, багато громад в Україні отримали такі потрібні для них книги. Таку саму суму вона вклала, коли постало питання купити комп'ютерну систему для Запорізької громади.

Для доброї справи вона завжди готова принести жертву. "...Да не оскудіє рука даючого!"

Святкування Великодня в Святині Матері-України “Оріяна” (квітень 10998 р.Д.)

Освячення бабок, пасок і яєчок.
(з ліва на право) рм. Л. Драпіко, рт. Б.
Свириденко, пб. Т. Лозовий

Після закінчення Свягосу: найстарша посестра
Л. Фенко з рт. Свириденком і рм. Драпіко

19 квітня, 1998 року Х. на Святині “Оріяна” у Spring Glen, NY врочисто відбулася Священна Година, яку провели рт. Б. Свириденко і рм. Л. Драпіко. Допомагав їм у цьому побратим Т. Лозовий.

Найстарша наша посестра Л. Фенько спекла чудову бабку для жертovníка, яку за святковим столом розділила і роздала всім присутнім.

В цей святковий день, також, відзначили день народження Михася Кияшко - онука Людмили та Мирослава Лозових. Йому виповнилось 11 років. Всі проспівали йому “Многая літа...”.

Діти забавляються після закінчення Свягосу

Михась Кияшко
йому виповнилось 11 років

Святковий обід: (з ліва на право) Поліна, Філіп, Оріяна та її
син Велес. Оріяна пригощається освяченим хлібом

3 Життя Громади

в Святині Матері-України "Оріяна"

Молитва на цвинтарі "Оріяни" у Великодень 1997 року. Службу провели рт. Свириденко і Учитель Л. Силенко

(зліва) новий скарбник фондів ОСІДУ РУНВіри в Америці - Галя Кияшко і (зправа) попередній скарбник - Олена Свириденко

Під час передачі рахункових книг до нового скарбника

На знімці з ліва на право:

Г. Кияшко - скарбник

рт. Б. Свириденко - голова ОСІДУ РУНВіри в Америці

рт. С. Гулак - голова Ради Довіренних при Святині "Оріяна"

Рунтато Свириденко і рунтато Гулак трудяться на будові Святині Матері-України

Рунтато Свириденко проводить обряд освячення свого новонародженого онука, Дарика

РУСЬ ІЗ СТОЛИЦЕЮ КИЇВ ІСНУВАЛИ І БУЛИ ЗНАНІ 3 ТИСЯЧІ РОКІВ ТОМУ

В 1947 р., німецький археолог Гельмут Бесерт відкрив старе селище в Каротепі, Туреччина. Назва “Каротеп” у теперішній турецькій мові означає “чорний ліс”. Як це селище називалось за давніх часів, то ніхто не знає. До обведеного високими кам’яними стінами селища було два входи: південна та північна брами. При вході до кожної брами по обох боках стін, відкрито написи, зроблені трьома різними алфаветами. За даними науковців, це селище було побудоване Гітитами між 8-9 ст. до нар. Христа. Тобто: приблизно 3 тис. років тому. Знахідка цього селища була **великою сенсацією**. Поруч гітійських гієрогліфів також знайдено багато писань фінікійським алфаветом. Від того часу світові криптологи працюють над розшифруванням цих старих писань.

Я також зацікавився фінікійським написом, знайденим у Каротепі. Моя цікавість була не в тому, що я знавець фінікійської мови, але тому, що напис фінікійським алфаветом, знайдений на камені в Бразилії, я розшифрував ще раніше. Виявилось, що напис на бразилійському камені був писаний фінікійським алфаветом, але на мові руській-українській. Оригінал і переклад напису на бразилійському камені опублікував п.Володимир Рен-Бойкович у своїй книжці “Колиска культури людства”. В моїй книжці “Листи до Божого Ока” я сказав, що всі старинні написи, які є написані фінікійським алфаветом і уважаються як семітське походження фінікійської мови, можна читати в одній із слов’янських мов. Щоб виконати свою обіцянку, я дістав фінікійський напис лише з двох кам’яних плит і відразу приступив до розшифрування. І так, як я сказав, фінікійський напис з Каротепу був також написаний мовою Русі-України 3 тис. років тому.

Напис із Каротепу є тому дуже важливим, бо він незаперечно доказує, що назва Русь із столицею Київ існувала 3 тис.

років тому. Не тільки існували, а на цілий світ “лунали” з їх високими школами і розповсюдженням віри Русів.

Нижче подаю з одної кам’яної плити оригінальний напис фінікійським алфаветом і переклад у тодішній мові русів на сьогоднішній алфавет:

kne of the undamaged side from statue called “Gods on the bulls” from Karatepe, Turkey. Given in original Rus (Ukrainian) language.

(Молитва Американських Індіан)

О,Маніту

(Могутній Дух - МагаДух)!

Чий голос я чую у вітрах і чие дихання дає життя всьому, почуй мене! Я малий і слабкий, мені потрібні Твоя сила і мудрість.

Дозволь мені іти в Красі, і щоб мої очі завжди бачили червоний і пурпурний захід сонця.

Дай моїм рукам пошану до речей, що Ти створив і загостри мій слух, щоб я почув Твій голос.

Дай мені мудрість, щоб я міг розуміти те, чому Ти навчив мій Народ.

Дозволь мені вивчати уроки заховані Тобою в кожному листку і камінці.

Я шукаю сили, не для того, щоб бути могутнішим ніж мій брат, але для того, щоб боротись з моїм найбільшим ворогом — самим собою.

Зроби так, щоб я був завжди готовим стати перед Тобою з чистими руками і відкритими очима. Так, коли життя згасне, як сонце на заході, мій Дух зможе прийти до Тебе без сорому.

1. Їщаще, це ваше щасу. Учү, бери що мовно учем щехощашше.
2. В школі я ополощу лише тебе. Що виусі носе, ти бо увіре.
3. Щуй, як тіра роки. Учү ма нащо тині великі і висоту таку?
4. Я дур не раю пияку, що мабо міром бає, “чому бо мір”.
5. Ви є ще і учү, коли ма Кий не щитни. Усім бо учү, шо лубо ще.
6. Учү усім, ти лубе щити. Учү ладити йому ярила лунаці.
7. Учү як є, бо шехи вірили. Учү мило великого Хора тоже.
8. Учї суші уважати чари і не кому бай. Уче Русь, по це пора ще.
9. Усе дало йому літа. Учү, ма луну велику і мабо мір ма.
10. Баю і чую, ми бо мір Русі, по це пора ще. Ма усім бо учү і пощали.
11. Бо що учү маш мати і лубо щити. Учү молодь, тее ма яке луна.
12. Ше суша Ора є, бо Шехи вірили. Учү йому та ще і пишу, кому і нащо ти.
13. На колії віра, це бо Шехи вірили. Усім бо учү, що лубо ще. Учү, має коли
14. щитащій є. Ма не щит ярила лунаці. Учү мила великого
15. Хора тоже. Учү суть в елику сущу і уважати чар не чич сам.
16. Великого ви є щеж. Ма баї, Король та Ора наші і учем роки.
17. Ма баї, Король та Ора наші. Ви нато важе, то учи і Ора ум да.
18. Нащо учү? Ми усі є ще. Чому Божу віру Ора бає у Кию, що і яка?
19. Є тато нам і бає. Король та Ора нашії і уважте. Учү Ора,
20. Вирок нащо ще? Ми сила та. Уче ора, усі вите...(затерто)

Світові учені вважають, що селище Каротеп було військово-оборонною фортецею. Мій переклад подає, що це була релігійна школа, де вишколювали місіонерів в орійській вірі. Написи на стінах у різних альфаабетах доказують, що студенти були з різних країн. Центр тодішньої віри був у Києві, в Русі. Отже, ця школа в Каротепі була галуззю київської школи. Напис не є чим, як інформацією про те, що саме в школі вчили і його можна порівняти до шкільних каталогів теперішнього часу. Студент, який хотів посвятитися і вишколитися, як місіонер, підходив до брами і читав, яку освіту дістане в цій школі.

Прошу звернути увагу на те, що ті, хто шукав високої або релігійної освіти, вже вміли читати. Отже, з цього видно, що тодішня Русь дбала за свій народ і мала народні школи. На другому камені (північної брами) сказано, щоб рільники кидали свої господарства і йшли вчитись на місіонерів. Це і є доказ, що народні школи в Русі були не лише по містах, а і по селах.

Дальше, фінікійський напис з Каротепа подає, що Шех або (Щек), Хор (Хорс), Ора і Гог (релігійний Gog) були

релігійними філософами, а не передхристиянськими богами русів, як це вважається тепер. Так, я у “Листах до Божого Ока”, так і в моїй наступній книжці я подам і опишу ширше про багато незаперечних фактів із давньої історії русів-українців. Вони незаперчні тому, що кожний, хто знає українську мову, може вивчити фінікійський алфавет і прочитати самому написи з Каротепа. Так людина зробить мені велику ласку, бо зможе перевірити мій переклад, а також самому переконатися у правдивості фактів.

МЕТА—ЖОВТЕНЬ 1983р.
(США)

Зовсім недавно на Україні вийшла в світ книга “Рукопис Ора” -- переклад з англійської на українську мову, виконаний В. Довгичем, праці геніального українця, Івана Стойка: “Листи до Божого Ока”. Вийнятковість її полягає в тому, що вперше дешифровано древній рукопис на основі української фонетики.

ЯК ЧИТАТИ ФІНІКІЙСЬКЕ ПИСЬМО

В серії про мою роботу пан А. Олійник подав багато розшифрованого письма, а також древній Фінікійський і Етрусській алфавет поруч з англійським і сьогоднішнім Українським алфаветом. Для тих, що мали до діла зі старим письмом це є все, що потрібно, щоб пройти по моїх слідах і перевірити мене. Але для тих, які ніколи не мали справи зі старим письмом, все це може виглядати трудним і може де-кого знеохотити. Щоб улегшити тим, які є ознайомлені і заохотити тих, які мають бажання до цього, я вирішив коротенько описати методу читання старинного письма.

Напевно, читачи помітили, що в поданому алфаветі бракує голосівок, і може дехто з читачів уважає, що алфавет не є повним. Нажаль, поданий алфавет є повним. Всі алфавети, які вживались перед Д.Х. не мали голосівок. Голосівки доставлялись читачем при читанні. На сьогоднішній день така метода писання і читання виглядає нам дивною так само, як і наша могла б виглядати дивною тим, які жили більш як 2 тис. років тому.

Жиди і до сьогодні продовжують вживати старинний алфавет без голосівок. Щоб улегшити читати сьогоднішнє жидівське письмо, їх алфавет має деякі зміни, тобто додатки, які поозначають звук голосівки. Хоч старинні алфавети не мали цих додатків до своїх алфаветів, зате вони мали методу, яку вивчали в школах і якомсь читали без труднощів. На превеликий жаль, знання, як читати старі письма, – є загублені. Один факт залишається знаним, голосівки доставляються при читанні, а при писанні проминаються.

Хоч ця справа виглядає дуже простою, та я наткнувся на непередбачені труднощі. А саме: доступність старинного фінікійського письма. Чому?... Я хотів би, щоб читачи зробили мені ласку; і перевірили мене і в той спосіб переконали себе, що все це, що я подав, – є правдою.

По дальших роздумах я вирішив, що найбільш доступне старинне письмо є

жидівське. Метода читання така сама як і письма фінікійського: зправа до ліва. Отже, я вирішив взяти старинне жидівське письмо для прикладу; як читати старинне фінікійське.

Тут я наткнувся на проблему: з якого тексту взяти зразок – старого заповіту Біблії, чи інших джерел? Я вирішив – з інших. Чому? Бо віра в Творця залишається незмінною і вона одна і та сама для всього людства. Затє релігійне переконання було і є пекучою справою всіх тих, які нелажать до того чи іншого релігійного середовища. Щоб нікого не образити, я вирішив взяти зразок для прикладу, як читати старинне письмо з книжки: “Khozarian Hebrew Kocuments of the Tenth Century by Norman Golb and kmeljan Pritsak. Published by, Cornell University Press.”

Чому я вибрав приклад з цієї книги?

1. Це письмо було писане в Києві.
2. Це письмо і книга були вивчені і голосно описувані в українській еміграційній пресі українськими науковцями довгий час, отже, вони є ознайомлені зі змістом.
3. Всі наші священники, незалежно від релігійного переконання, не будуть мати труднощів, бо ж це письмо писане таким самим алфаветом, як і старий заповіт Біблії.
4. Автори подають лише жидівський текст і переклад в англійській мові, отже, читач змушений читати, а не наслідувати авторів.
5. Читач може дістати цю книжку, або другу без труднощів.
6. За науковими даними, фінікійський алфавет є підставою для всіх алфаветів світу, отже, і жидівського.
7. Моє завдання – показати читачу, як читати письмо без голосівок. Коли б я взяв приклад з фінікійського письма поданого мною, я міг би вплинути на читача, так, що читач-початківець був би під моїм впливом. Цього я не бажаю.

Методу читання жидівського письма я

взяв з порад древніх Рабінів, які голосно радили: коли ти загубився в читанні, тоді починай з “алеф”. Що це значить? В жидівському альфаветі “алеф” не має звуку, так як на сьогоднішній день не має звуку кома (,), крапка (.), і інші (?,!). Ми маємо назву для цих знаків, але не звук. Так само треба вживати “алеф”.

Нижче подаю один рядок жидівського письма з вище згаданої книжки проф. О. Пріцака і Н. Голуба, стор. 116, фоліо 2, рядок 1:

ויצאו מן הארץ בחלעימ (.....)

Вище поданий рядок проф. О. Пріцак і Н. Глоб переклали на англійську мову так:

1(...) and they went out of the land like worms
1(...) і вони вийшли із землі, як черви
Як бачите, початок затертий, отже вже ми є розгублені. Але, взявши пораду древньої науки рабінів, спробуємо віднайти початок і кінець речення. Отже, почнемо читати від першого “алеф” в цьому рядку (зправа-наліво). Знак “алеф” треба вживати, як в сьогоднішній граматиці вживається кома (,), яка відділяє фрази в реченні.

Я ще раз подаю рядок цього самого письма, де я поділив і позначив номерами окремі фрази (від “алеф” до “алеф”), а також значення літер потрібних для читання цього рядка:

3 | 2 | 1
ויצאו מן הארץ בחלעימ (.....)

3		2		1														
מ	י	ע	ל	ו	נ	ב	ח	ל	ע	י	מ	ו	נ	צ	י	ו		
м	й	ч	л	в	г	б	ж	д	алеф	т	н	м	в	алеф	ц	й	в	

Нагадую, що жидівське письмо читається зправа наліво.

Спробуємо доставити голосівки:

1. ...в й ц	...овія це або овійця
2. в м н т	ви маните або в імена ти
3. д ж б г в л ч й м	да ж бога величаймо

Отже, значення вищеподаної фрази є:

...овія це, ви маните, да ж бога величаймо
або
...овійця, в імена ти да ж бога величаймо

Може комусь буде здаватися, що це є тяжело – читати доставляючи голосівки. Спочатку так, але з часом це прийде, тоді читач буде робити щораз менше помилок. Я знаю, бо переходив ці труднощі.

Можливо, читачі вже помітили, а якщо ні, то я хочу звернути увагу. Прошу придивитися до українських і жидівських літер:

צ = Ц і ч

Звук є той самий, лише різнить їх каліграфія, тобто хист писання.

Далі, коли ви придивитесь, побачите,

що ідея писання літери **Ж** взята з того самого джерела. Прошу придивитися.

ז = З, ח = Ж

Цю заввагу я даю тим, які наберуться охоти і зачнуть розшифровувати незнане письмо самі, щоб вони придивилися до вищеподаних метод писання.

Бажаючи можуть самі впевнитися, що ми не взяли від греків сьогоднішнє письмо. Греки взяли своє письмо від нас!

(продовження в наступному числі журналу – Письмо Етрусків)

Ю. О. Шилов

ПРАІСТОРІЯ РУСИ

(5 тис. до н.е. - 1 тис. н.е.)

(уришок)

Так у розвалинах Трої, відкривши їх Г. Шліман, знайшов “клад L”, що мав янтарну намистину гіперборейського походження, шість кришталевих навершників кинджалів(?), більш ніж 40 різних лінх з того ж самого каменю, чотири ритуальних сокири з різних порід лазуриту та жадоїту, а також дві металевих фігурки... А ось свідчення одного з авторів значно пізнішого часу ніяк з Троядою не пов'язаного: “Були в землі Слов'янській священні будови. Одна з них знаходилась на горі – одній з найвищих, як стверджують філософи. Та будова славна своєю архітектурою, камінням різних порід і кольорів, отворами наверху надбудов, зробленими в них для спостереження точок сходу сонця; дорогоцінними каміннями, що в них зберігаються; знаками на них зображеними, показуючими майбутні діла, напроороковані тими коштовними каміннями ще до їх здійснення...” Ну як тут не згадати Касандру, напроорокувавшу падіння Трої!

Хоча б частковому переселенню приморських аратів в Трояду (Трояду) безсумнівно сприяли геокосмічні катастрофи потрясаючи узбережжя Чорного і Середземного морів. Установлено, що на передодні, а можливо і в період Огигосоваа потопа Троя-ІІ була зруйнована страшним землетрусом і дець з пів віку пролежала в руїнах. Її відбудова і заселення на початку 24 ст. до н.е. цілком можливо здійснювалося зникавшими в той же самий час з Північного Причорномор'я аратами.

Заселивші Трояду племена називались, як ми вже знаємо, *лелегами* – лелеками, (аїст – по-російському). *Граки* – граки (грачи) переклали даний етнонім на свій діалект, як *пелазги* – і вказували на їх (очевидно, звичне) розселення на узбережжях та

островах... З тих часів, а можливо і подій, збереглись на Україні специфічні (місцеві) імена та прізвиська аналогії (подібні) яким відомі лиш у Пелазгів: Палажка, Лелека, Гайман, Гамалія та інші. Збереглась і приурочена до *Рагманського Великодня* (від ведичного Дня Брагми, як показано вище) легенда про перселення рагманів “за Синє море”. Щороку звістку їм посилають, кидаючи скорлупу від великодних писанок-крашанок в річки, що впадають в Чорне море – заморські рагмани, немов би, збирають ту скорлупу і щорічно відтворюють з неї **Праяйце**.

...

Особливу наукову цінність мають співставлення місцевих, давно вже опублікованих легенд і переказів – з реаліями недавно розкопаних археологами курганів, відображених в фольклорі. Такі дослідження були проведені в устьї Псла і долині Білозерки, на півострові Чонгар, над Новосельською переправою через Нижній Дунай. Співставлення археологічних і етнографічних даних привели автора “Прародіни арієв” і “Путей арієв” (К., 1995-1996) до гіпотези (думки) **про збереження традицій не тільки ізусно і т.п. – але також через посередність біополів (“духа предків”), бережених енергетикою людей і природи...** Висновок звичайно за межами “академічної науки” і “здорового глузду” – між тим деякі пов'язані з ним факти настільки очевидні, що заставляють працювати в цьому ж напрямку. Бо як тоді пояснити започаткування йоги та інші чуда – збережені ораторсько-орійськими брагманами Індії і зникнувшими на нашій орійській прабатьківщині разом з брагманами та їх послідовниками...

Вчорашні палестинці ішли проти загарбників з камінням...

...сьогодні вони носять зброю і належать до національної поліції

Вчорашні українські піонери...

**ПИТАННЯ:
ХТО
ШВИДШЕ
БУДЕ
ПАНУВАТИ
В
СВОЇЙ
ДЕРЖАВІ
???**

... сьогодні вчаться в семінаріях щоб бути попами

Бог не без милости, козак не без счастья - гласит народная мудрость. А каково оно, козацкое счастье, счастье война, главная и единственная цель жизни которого была - воевать?

Украина гордится яркой страницей своей истории - запорожской сечью. Именно тогда, в XV-XVIII веках, на острове Хортица, что за порогами Днепра, чуть ниже со-

“Гей, козаки,

временной столицы Украины - Киева, появилась и крепла самоуправляющаяся козацкая организация, возникли первые зачатки государственности.

Ныне активно идет процесс возрождения козачества. Козакомания охватила все сферы жизни: культурную, духовную, политическую. Не стыдно депутатам появляться в парламенте Украины в шароварах (широких, словно юбка, штанах), в расшитой сорочке. Стали организовывать, наподобие олимпийских, козацкие спортивные забавы. С утра будит звонкий голос певички из радиоприемника: “Я козачка твоя, я дружина (жена) твоя”, а вечером развеселый хоровод: “Гей, козаки, наливайте полные чары!” Спросите любого мальчишку о козаках и он расскажет о походах запорожцев на Трапезонда, Синоп и Щецору, о совместных походах с легендарным полководцем Александром Суворовым.

Историки, этнографы описали практически все аспекты жизни в запорожской сечи. Единственная тема до сих пор остается неприкосновенной, на которую наложено табу - это сексуальная. И все же она, в свете демократических преобразований общества, когда и на Украине, оказывается, имеется секс, приоткрывает завесу.

Как мне рассказал доктор медицины Ужгородского государственного университета, филолог, поэт и писатель Иван Туряница, он вместе со своим коллегой, профессором теологии Пражского университета Франклином Русински читал в оригинале военные дневники Суворова, где полководец сокрушался, что переход через Альпы уж очень дорого ему обошелся. Взяв с собой козацкие отряды из запорожской сечи, он вынужден был возить за армией огромное стадо коз - так коз было условие гетьманов. Запорожцы привыкли расслабляться после ратных под-

вигов по-своему и скотоложество считалось в их среде вполне нормальным явлением. В архивных документах сечи, которые находятся в центральном историческом архиве Украины, отмечается, что остров Хортица, главное поселение вооруженных беглых крестьян-козаков, был закрыт для посещения женщин и детей.

Но ведь не в капусте находили детей, и не аисты приносили их в своих клювах. В течение почти четырех столетий существовала запорожская сечь, пополняясь новыми войками, специально выбривавшими волосы на голове, оставляя лишь длинный чуб - оселедеш, да выращившими длинные усы - так коза была мода. Однако отношение к женщинам в приднепровских плавнях было специфическим.

Козаки поселились в нижнем течении Днепра, где до того кочевали половецкие орды. Новые поселенцы переняли обычаи, традиции, даже лексикон своих предшественников. А для кочевых народов было свойственно пренебрежение к женщине, которую воспринимали лишь как объект сексуальных утех или же как средство продолжения рода. С распространением христианства на восток, церковь подлила масла в огонь: ведь женщина в устах первосвященников была греховным существом, союзницей сатаны, из-за которой первый мужчина Адам лишился прекрасной жизни в раю.

Львовские этнографы Юрий Киричук и Марко Ткачук собрали рассказы, легенды, народные песни и думы кобзарей о козаках и на основе этого богатейшего этноматериала доказывают: официальная историческая наука неправильно описывала образ война запорожской сечи. А отсюда не соответствует образ козака и описания современных писателей, где козак, здакий галантный кавалер, краснеющий при

виде женщины. К примеру, украинский писатель Иван Ле в трилогии “Хмельницкий” пишет, что козаки отворачивались, когда случайно видели как женщина кормит грудью ребенка и еще “густо червонили” (краснели). Народные песни опровергают этот миф. Так, в одной из песен дивчина обращается к козаку: “козаче-гультю” (гуляка). А в другой песне козаки, возвращаясь с похода “3 Дону додому”, обманули Галю, забрали с собой и по-цадистки замучили: “привяза-

ра Сагайдачного, который в песне утверждал, что “мне с жинкой не возиться, а тютюн и льялка в дороге пригодится”.

Другое дело бедный, нищий парень, пришедший жить в сечь. Тут-то из-за безвыходности ситуации и в чисто мужском окружении, и был распространен гомосексуализм. Часто козака могли “опустить” почти по тем же

зили как трофеи после удачных походов. Этих бедных пленниц вообще не считали за женщин, ибо они были вещью, которую можно было продать или же “отдать в аренду” развлечься. Как правило, они долго не выжили в тех суровых мужских условиях. Львовские этнографы рассказали одну легенду, когда старая женщина в поисках своего сына переод-

наливайте полные чары!”

ли Галю до сосни косами, подпалали (подожгли) сосну сверху и еще и снизу”. Кстати, на Буковине (юго-запад Украины) до сих пор козаками называют различных бродяг, а на Черкашине - центр государства - тех, кто живет в лесу, будь-то лесник или бродяга-разбойник.

Правда, рассказывая о козаках, нельзя забывать о том, что лишь часть воинов постоянно жила на острове Хортица, в сечи. По современным меркам, они были бы профессиональной армией. Остальные жили по домам, имели традиционные большие семьи по 10-20 детей. Почти все гетьманы - козацкие военные командиры были женатыми. Целибат в среде богатых и могущественных гетьманов нормой не считался. Вспомни Тараса Бульбу, который, отправляясь на сечь со своими сыновьями, оставлял дома жену. Да и сыновей он мечтал женить на богачках, желательно из царских дворянских родов России, Польши, других воинственных соседей. Но порой в истории запорожской сечи высоко ценился и аскетизм. Так, про явлением высочайшем доблести считался отказ от семейной жизни гетьмана Пет-

криминальным законам степной вольницы, которые сохранились и сегодня в местах не столь отдаленных - тюрьмах и колониях. Так, “петухами” становились молодые джурь - оруженосцы. Они не имели средств для приобретения оружия, поэтому помогали козакам побогаче. А пристрастившись к гомосексуализму в ранней юности не могли уже поменять своей сексуальной ориентации. Они жили на Хортице в отдаленных куренях - шалашах, на правах прислуги, убирали, стирали одежду своим коллегам. Отношение к ним было пренебрежительным. Дожив до старости, эти джурь уходили в монастырь. Когда козаки хотели кого-то обидеть, желали ему “чтобы тебе курени убирать”. В старинной думе про смерть Богдана Хмельницкого, козаки обращаются к его сыну Юрию: “Тебе, Еврашка Хмельницкий не нами гетьманить, а наши козацкие курени подметать”.

Женщины если и попадали на остров Хортица, то лишь для определенных целей. После разлечений, проститутки вывозили на материк. Часто женщины, в основном татарок, турчанок или поляк, приво-

лась в мужские одежды и попала в сечь. Но ее быстро распознали и, арестовав, казнили, ибо “когда баба на сечь придет, тогда сечи и козакам погибель будет”.

В 1738 году полководец царской армии России Глебов прибыл в сечь вместе со своей семьей и прислужгой, для налаживания отношений между двором Екатерины Второй и запорожцами. Козаки обступили жилище полководца и потребовали отдать им женщин, “дабы каждый имел в них участие”. Они посчитали женщин воинского, как своеобразный гарем. Чтобы успокоить взбунтовавшихся козаков, Глебов был вынужден выставить с десяток бочек горилки и установить двойную охрану для защиты своего двора.

Впрочем, как не боялись козаки погубели от женщин, именно от одной - царицы Екатерины Второй и погибла запорожская сечь. Ее указом 1775 года сечь была ликвидирована. Разбежавшиеся кто на Кубань, а кто на Дунай козаки так и не сумели возродиться, сохранить свои традиции и обычаи.

Галина Некрасова
(для ИТАР-ТАСС
ЭКСПРЕСС)

ГЕЙ, НЕ ЗАЛИВАЙТЕ!

Випадково прочитали в газеті “ТАР-ТАСС Експрес”, від 8-14 січня 1997 року №1 (99), статтю під назвою: “Гей, козаки, наливайте повнії чари!”, в якій авторка вирішила “блиснути” своїми знаннями про козаків. Ім’я, Галина Некрасова, можливо не справжнє, бо навряд чи поважаючи себе людина поставила б свій підпис під такими нісенітницями.

Не знаємо з якими “мальчишками” спілкувалась і розпитувала їх про козаків автор, але в пісні “Гей, наливайте, повнії чари...” нема мови про козаків, хоч деякі п’яниці і люблять називати себе козаками. (Не будуть же вони себе називати “алкоголіки”!) Таж сама історія і з піснею про Галю, в багатьох варіантах йде мова не про козаків, а про “чужинців” або про “хозар”:

Їхали хозари із Дону додому,
Умовляли Галю їхати з собою:
“Ой ти Галю, Галю молодая”
Умовляли Галю їхати з собою.
“Єдем, Галя, с нами, мудримі жидами,
Будеш жить получше, чем у родной мамі”
...
Сосна догоряє, Галя промовляє:
“Ой хто мене чує, нехай порятує”
Козаки почули, до лісу майнули -
Жидів порубали, Галю врятували.

Відношення козаків до жінки, дійсно було особливим. Ніде в світі жінка не користувалась такою повагою як в Козацькій землі – Русі-Україні. Її називали не тільки жінкою-жоною, але й дружиною-другом. Принижена, затуркана жінка не може родити козака – волелюбну і відважну людину. “Погане дерево не може дати добрий плід” – пишеться у християнській Біблії. Те, що жінок не було в Запоріжській Січі – явище цілком нормальне для любої армії світу. І це не є причиною появи у війську гомосексуалістів, а якщо таке трапляється то не від нестачі жінок.

Єдине з чим можемо згодитись – це те, що християнська мораль принизила жінку, а багатьох юнаків перетворила в брудних монахів, які більше дбають як пристроїти свою душу в потойбічному світі, ніж про лицарську славу і присвяти себе служінню

Батьківщині, і в такий спосіб приєднатися в Наві до духа предків своїх.

Загалом автор має уяву про козаків, що вони женоненависники, пересічно гомосексуалісти, “злягаються” з скотиною і пияки. Кожен має свої поняття про одну і ту саму річ, як кажуть: “...розуміє в міру своєї розпущеності”, від рівня моралі. Навіть поняття Бога кожен народ має своє, згідно морального і культурного розвитку.

Наприклад, американські індіани сприймали бога, як Могутній Дух (Мані-ту) (див. стор. 8), і в молитвах до Нього питали Знань, щоб розуміти оточуючу їх Природу і своє місце в ній. Дбали про чистоту Совісті. В Біблії

подано іншу уяву Бога: “Очі у Нього, як полум’я вогняне, і на голові Його багато діадем; Він мав ім’я написане, якого ніхто не знав, крім Нього Самого. ...Із уст Його виходив гострий меч, щоб ним поразать народи.” (Откровення, гл.19). (Звичайно зображують старим дідом.) Навіть, в самій біблійі маємо два поняття Бога. Ось він звертається до Моїсея: “Піднімайся і йди звідси, ти і люди, яких ведеш з землі Єгипецької в землю, котру обіцяв Я Аврааму, Ісааку і Якову, кажучи: семені твоєму віддам її. І пошлю перед тобою ангела і вижену Кананів, Аморіїв, і Хетів, і Фарезів, і Гевів, і Євузів”.

Для тих, кому Бог обіцяв дати землю, він – добрий, а що скажуть народи, вигнані з рідної землі, із хат, в яких віками жили їх предки?

Ось так і з відношенням до козаків: для одних – вони бандити, для інших – герої!

На Україні-Русі-Скитії для кожного юнака було великою честю носити “косу”. Родичі дарували коня і зброю, так він ставав воїном. В спеціальних місцях проходили фізичну підготовку (в Д.Х. час під проводом волхвів). Танок Гопак найкращий тому доказ, хто вмів його танцювати не потребують шкіл Карати. Косу обрізали, коли потрапляли до полону.

Косу носили Будда, князь Богдан-Гатило, князь Святослав та інші видатні

особи. Зверніть увагу: в Японії косу носили самураї, в Китаю – імператор і т. д. Правда, сьогодні, в американському кіно негативним героям причеплюють косу, можливо тому, що сценарії творяться за допомогою таких “істориків”, як автор статті, або комусь вигідно фальсифікувати історію.

Цікаве зауваження авторки відносно національного одягу. Не розуміємо, чому Українські депутати в Українському парламенті (та й не тільки в Українському) повинні соромитись свого, найвишуканішого в світі, національного одягу? В ньому, як в пісні чи танку проявлена самобутність і неповторність творчого духу нації. Цього не розуміти може тільки та людина, яка вже загубила свої корені і не знає, до якої нації себе віднести. Для “Гибрида” традицій не існує. Але, якщо Галина так негативно ставиться до українського строю, то що тоді

Для “Гибрида” традицій не існує

вона може сказати про греків або шотландців, які носять спідничку і під нею нічого більше? А як вона сприйме вигляд ортодоксального жида: пейси, “єрмолка” приколота до волосся, чорний одяг, до лоба причеплена скринька з молитвою, рука обмотана шнурком і т.д.?

Висміювати національні традиції любого народу непристойно. Виховані і чемні люди цього не роблять. Думаємо, що не треба пояснювати чому.

Можливо, що автор перепутала козака з газагом – були такі розбійники без роду-племени. Рекомендуємо таким горе-історикам краще не торкатись козацької теми, щоб не осоромитись. Нащадки козаків живі, як і живі жінки предків яких звали Амазонками, вони теж традиційно носили косу і походять з одного кореня-роду – це найстарша нація світу і вона може сама про себе розповісти.

22 січня 1997 року
Святослав і Лада Гулак

ПРО КНИГУ “БОЙОВИЙ ГОПАК”

автор Володимир Пилат

“Ти є раб Бога!— Ні, ти є сам Богом!
Пропасть ділить ці два світовідчужання.”

Проф. В. Шаян

Оскільки в цьому номері ми відкрили козацьку тему, хочемо згадати про надзвичайно цікаву і корисну книгу “Бойовий Гопак”, автор Володимир Пилат, видану у Львові 1994 року.

Окрім розділу техніки ведення бою за зразком рухів танку “гопак”, подано історію розвитку бойового мистецтва на Україні з глибокої давнини, а також особливості світогляду воїв Гопака. В книзі використано унікальні праці визначних вітчизняних та зарубіжних науковців, які включають в себе історію, археологію, мітологію, філософію, як також праці про фізичну культуру інших народів. Подано також, схематичні малюнки техніки прийомів бойового Гопака. Оригінальним у цьому творі є не тільки дослідження автором основних засад

національного бойового мистецтва, а фактів з історії нашого народу, його традицій і світосприймання.

Книга має 290 сторінок, написана доброю українською мовою, легко сприймається і бадьорить український Дух, дає наснагу до дії.

Подаємо короткий уривок з цієї книги:

Ми, українці, згідно із стародавньою вірою, – прямі нащадки богів, славні внуки Дажбожі, не маємо морального права приймати ті Вчення, які були вироблені для недосконалих націй. Ведичні Вчення наших предків лише частково вкраплені у віри недосконалих народів і тому ганьба нам – народженим диханням Бога, коли ми приймемо чуже недосконале, а своє рідне – досконале – забудемо.

На думку автора, крішнаїзм, гіндуїзм, буддизм, християнство і магометанство були запроваджені в середовище неарійських

народів для того, щоб вони втратили величні знання, принесені нашими предками на їх терени. Причиною запровадження консервативних вір могло бути те, що недосконалі нації, озброївшись знаннями наших предків, почали будувати варварські імперії, руйнувати все, створене нашими божественними предками, і навіть наважились загрозувати своїми нападами Священній Землі України – Колиці Цивілізації Людства.

Аналіз історичних подій підтверджує ймовірність здогадки автора.

Крішнаїзм, буддизм, християнство і мусульманство мали на меті втамувати творчу наснагу розвою думки у нерозвинених, недосконалих націй, відвернути увагу народів-шудрів від величних ведичних знань і законсервувати процеси їхнього розвитку. Так і сталося, всі імперії неарійського або ж напіварійського походження впали, їхній розвиток залишився на тому рівні, який був у них на час приходу пророків. (Виняток складають деякі європейські держави).

Занепад неарійських цивілізацій мав прискорити процеси відновлення величі білої раси, але цього не сталося. Віри, призначені для шудрів, проникли в наше середовище і спричинили велику руйнацію досягнень божественної раси. Нині можна багато сперечатись, складати вину на жорстокість варварів, мовляв, вони вогнем і мечем охрестили Європу і весь арійський світ, але від цього суть віри, створеної для шудрів, не зміниться. Прийшла пора тверезо оцінити все позитивне і негативне у вищезгаданих вірах, викристалізувати із них все те, що запозичене із “Вед” і розпочати духовне відродження нашого народу, а згодом всіх націй білої раси і навіть тих, що за останні кільканадцять століть придбали білу шкіру.

Сьогодні християнство ще живе в Європі, але тримається воно тільки на вкраплених у ньому нетлінних частках величних ведійських знань.

Супутне із ними біблійське сміття вже давно ніким не береться до уваги. Автор вважає, що злочином супроти людства є використання церковниками величних ведійських знань для збагачення церкви

Христової, для збагачення синів дому ізраєлевого духовною енергією всіх народів, що сповідують християнство, для прославляння землі і сина юдеїв. Не інакше, як злочином супроти людства можна назвати використання ведичних знань проти народів – творців “Вед” та й самих “Вед”. Жодні величні істини не можуть закрити собою злочинну суть церкви Христової супроти білої раси – найбільш духовної і творчої раси на планеті Земля.

Визначний український історик і теолог Ярослав Оріон у книжці “Бог і Релігія” пише: “Нашим найбільшим прокляттям стали на нашій дорозі два горезвісні пророки – Ісус і Марк” (с. 201). Цю правду-істину із впевненістю можна застосувати до всіх арійських народів. Ця правда має бути покладена в основу відроджувальних процесів в Україні, а згодом застосована і всіма людьми білої раси.

Майбутнє нашої Вітчизни неможливо собі уявити без національно свідомого воїнства. Тільки воїни-націоналісти здатні захистити, розбудувати і відродити нашу Батьківщину.

В основу вишколу і виховання воїнів-націоналістів має бути покладена рідна віра. Рідне богорозуміння, рідні обряди і звичаї, рідна мова й історія, притаманне українцям світосприйняття і світогляд як основа бойового вишколу будуть сприяти вихованню лицарів-патріотів, будуть плекати у воя самовіддану любов до рідного народу, піднімати єство і свідомість лицаря над єством і свідомістю простолюдинів, щоб із висоти свого духовного і фізичного розвитку вої могли давати правдиву оцінку Зла і Добра, Любові і Ненависті, Правди і Брехні, Волі і Рабства, ставлячи при цьому національні інтереси понад особистими, бо нація вічна, як Дух, як Бог.

Народ, Бог, Дух, Всесвіт, Матерія, Вічність – поняття, здавалося б, несумісні й цілком окремішні. Але якщо розглянути їх у площині енергообмінів у Всесвіті, то виявиться, що все у Світі й у Всесвіті існує

Тільки воїни-націоналісти здатні захистити, розбудувати і відродити нашу Батьківщину

Нація вічна, як Дух, як Бог

завдяки взаємообміну різновидів енергій, і тому поняття Народ, Бог, Дух, Всесвіт, Матерія в біоенергетичному й енергетичному розумінні незнищенні й вічні (згадайте кванти, нейтрони, лептони).

Лицарі України повинні знати, що в світі на енергетичному рівні існує взаємозв'язок особи і народу із Всесвітом.

Народ, у біологічному розумінні, окреслюється повними антропологічними даними його представників: кольором шкіри, волосся, очей і т.ін. Усі візуальні характеристики представників націй і рас, згідно кармічних законів, є показниками рівня чистоти душі.

Відомо, що в людині є три головні різновиди енергій – ефірна, астральна і ментальна. Сукупність ефірних, астральних і ментальних енергій українців створює загальний біоенергетичний агрегор нації. Менталітет українського народу закладений в основу агрегору нації і надає йому, відповідно частоті свого випромінювання, забарвлення та біоенергетичні характеристики, які вирізняють наш народ у Вселенському просторі. Агрегор нації, неначе корінням, вростає у землю, яку населяє народ, і щільно заповнює простір від землі до глибин Всесвіту. В агрегорі нації тісно переплетені душі, втілені в людей, і душі безтілесні, які чекають на чергове втілення.

Над землею України літають мільйони замордованих за правду людей. Згідно кармічних законів вони повинні втілитись, щоби покласти

край злочинам ворогів нашого народу. Можливо, завдяки цим мільйонам невинно закатованих агрегор нашої нації такий потужний і незнищенний. Можливо, цим пояснюється феномен Східної України, де майже все населення зрусифіковане, але Матір Україну любить і бореться за її волю.

У матеріальному світі можна знищити безліч тіл, але дух знищити неможливо.

Матеріальні істоти не можуть знищити те, що не здатні осмислити, а ще більше помацати. Можна фізично знищити націю, але духовно неможливо, і це підтверджено ходом нашої історії.

Дух нації є часткою її агрегору. Історія людства знає чимало прикладів, коли народ-завойовник піддавався частковій асиміляції культурою і мовою завойованого ним народу, а знищивши аборигенів, із невідомих причин набував менталітету винищеного ним народу.

Але в історії завоювань, переселень і поглинань народів немає жодного прикладу, коли б зайшлий народ цілісно відтворив у Всесвіті багатогранність біоенергетичних характеристик агрегору завойованої нації, бо те, що формувалося впродовж мільйонів років, неможливо відтворити за кілька століть і навіть

тисячоліть. Саме в цьому вбачаємо причини виникнення недосконалих націй, держав, імперій і цивілізацій.

Агрегор нації і його біоенергетичні характеристики формувались упродовж багатьох мільйонів років кристалізації людності (починаючи від роду, племені, общини) у етнічну групу – народ. Менталітет нації формувався із врахуванням природної вдачі її представників і відтворювався у віруваннях, звичаях, обрядах, способі мислення, які обумовлені місцем проживання людності у тій чи іншій кліматичній зоні.

Для того, щоб менталітет нашого народу і біоенергетичні характеристики агрегору нації не втрачали своєї неповторності у багатобарв'ї вселенських цивілізацій, ми, українці, повинні постійно дбати про збереження свого способу життя, мислення, своєї мови, віри, обрядів і звичаїв, невтомно захищати свій народ і рідну землю від завойовників.

Славетний український філософ, теолог, письменник і поет Олесь Бердник стверджує: “Лише той народ, що дбає про рідну Землю, буде мати майбутнє на небесах, бо космос цільний, як сонячний промінь тепла”. До цих

У матеріальному світі можна знищити безліч тіл, але дух знищити неможливо

слів автор додає, що народ, який береже рідну мову і рідне богорозуміння, буде мати майбутнє на небесах. Бо мова – це віброкосмічний код нації, завдяки якому ми маємо можливість спілкуватися із Всесвітом і Творцем. Рідна віра, рідне богорозуміння – це своєрідний спосіб світосприйняття і осмислення явищ природи, навколишнього середовища і їхньої взаємодії із особою, родом, народом.

Оглядаючись на минувшину із височини знань сьогодення, починаєш розуміти, чому вороги всіх мастей так сильно переслідували нашу мову, віру, обряди і звичаї, висміювали нашу любов до рідного, винищували духовно і тілесно, а якщо і це не допомагало, то під тиском силових структур запроваджували змішування крові автохтонів із зайдами.

Марні намагання ворогів. Вони ніколи не досягнуть рівня розвитку нашої нації, бо неможливо враз здобути те, до чого з давнини сягнули наші предки.

Щоб припинити глум зайд над пам'яттю наших предків і здобутками нашого народу, в Україні повинна постати правляча верства – стан воїнів.

Наші вороги найбільше бояться воїна України, озброєного рідними знаннями, світоглядом і бойовою культурою. Вой, виплеканий на рідному, не має жодних сумнівів щодо величності і неповторності рідного. Лицар, щиро закоханий у рідну культуру, мову, віру, націю, з радістю в серці і душі складе своє тіло на вівтар священної війни супроти завойовників. Таке його призначення.

Лицар народу повинен захищати інтереси роду. У словах “рід”, “родина”, “народ” визначена сутність взаємостосунків воїна України, народженого для захисту рідного народу. Родинність – ось першовизначний, основоположний стрижень світогляду лицаря нашого народу. Такий лицар-народник навіть не може уявити себе поза народом, бо його народ – це його родина, рідня.

Основоположник відродження Рідної Української Віри Володимир Шаян у книзі “Віра Предків наших” про лицарів України

пише так: “Особливими прикметами бойових державних формацій були їх всенародність, лицарська братерськість, вірність і беззастережний послух та повне погорджування страхом і смертю” (с. 484).

Видатний історик і стратег українського націоналізму Юрій Липа у книзі “Призначення України” пише: “Українська раса – це раса солідаристів, яких суспільний ідеал група, а не індивідуальність. Найприродніше місце українця – це перебування в групі, а ніколи поза групою” (с. 220).

*В. Пилат, “Бойовий
Гопак”
(стор. 190-192)*

До вище наведеного додамо тільки, що школа національного бойового козацького мистецтва постала також і на Запоріжжі, під назвою “Спас”. Відомо, що керівник групи Олександр Притула написав свої дослідження трохи іншого стилю проведення бойових прийомів. Та нажаль, не може подати до друку через брак грошей.

**31 липня - 2 серпня, 1998 року
в місті Запоріжжі**

**відбудеться
Другий Всеукраїнський
Фестиваль Козацького
Бойового Мистецтва.**

В ньому будуть приймати участь команди шкіл Бойового Гопака, Спаса, Сварги, Хреста, та. ін.

Пожертви для розвитку РУНВіри складені під час святкування Великодня:

П. Волинець	20 дол.
С. Гулак	20 дол.
Л. Джерарді	10 дол.
Л. Драпіко	20 дол.
Л. Фенько	30 дол.
М. і І. Король	20 дол.
род. Лозових	100 дол.
Б. Свириденко	20 дол.
В. і Б. Свириденко	100 дол.
М. Череха	20 дол.

Також дали пожертви:

С. Гулак	20 дол.
Н. Колосовська	20 дол.
І. Король	20 дол.
Л. Лозова	20 дол.
Б. Свириденко	20 дол.

Редакція Самобутньої України-Русивдячна по сестрі Лукерії Фенько за її фінансову підтримку нашого видання.

Видання РУНВіри:

1. Мага Віра (Л. Силенко)
2. Святе Вчення (Л. Силенко)
3. Бог і Релігія (Я. Оріон)
4. Переоцінка Духовної Вартости
5. Священна Книга Обрядів
6. Навчання, Пісня, Молитви
8. Мага Врата (Л. Силенко)
9. Рукопис Ора
(І. Стойко, переклад В. Довгича)

Контакти РУНВіри:

Рунтато Боголюб Свириденко
(голова ОСІДУ в США)
тел: (203) 929-6040
P.O.Box 2064
Huntington, CT 06484
USA

Рунтато Богдан Островський
(голова ОСІД в УКРАЇНІ)
тел: (044) 229-2415
Київ
УКРАЇНА

Духовник Володар Гайдайчук
(голова громади "ім. Лесі Українки")
тел: (416) 622-4809
Etobicoke, Ont M9C248
CANADA

Головний редактор:

Горислав Рубан

Редакційне товариство:

<i>Л. Драпіко</i>	<i>Б. Островський</i>
<i>С. Гулак</i>	<i>Б. Свириденко</i>
<i>Л. Фенько</i>	<i>В. Богун</i>
<i>Л. Лозова</i>	

Звертайтеся до редакції на адресу:

Редакція Самобутньої України
P.O.Box 60
Gillette, NJ 07933 USA

Тел/Факс: (908) 647-1215
eMail: marko@dppl.com

Думки авторів статей можуть не збігатися з точкою зору редакції або ОСІДУ РУНВіри.

Редакція застерігає право скорочувати матеріали без згоди авторів.